

Arrest

nr. 111 531 van 9 oktober 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 28 juni 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 mei 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 augustus 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 september 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat C. MORJANE loco advocaat Z. CHIHAOUI en van attaché C. MISSEGHES, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Ghanese nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 4 april 1987. Op vijftienjarige leeftijd merkte u voor het eerst op dat u zich aangetrokken voelde tot andere jongens. In het jaar 2002 begon u op uw kostschool een homoseksuele relatie met een zekere Nicolas. In het jaar 2003 begreep u, nadat uw leraar wetenschappen er uitleg over gaf tijdens de les, wat homoseksualiteit was, dat u homoseksueel bent, en dat homoseksualiteit wettelijk, noch maatschappelijk, getolereerd wordt in Ghana. U zette uw relatie met Nicolas voort tot 2005, het moment waarop u afstudeerde en Nicolas terugkeerde naar Nigeria, het land waar hij vandaan kwam. In het jaar 2008 begon u een relatie met een zekere Bruno, een Kameroener die te Ghana studeerde. Deze relatie eindigde in het jaar 2010, wanneer Bruno diende terug te keren naar Kameroen. In juli 2012 leerde u een zekere Bogvat

(V.C.) kennen, een Belgisch zakenman, die u vroeg om hem rond te leiden in Accra. Nadat Bogvat u had proberen te kussen in een taxi, en nadat jullie hierover praatten, begonnen jullie een relatie met elkaar. Bogvat keerde twee maanden na uw ontmoeting terug naar België, en kwam opnieuw naar Ghana in februari 2013. Hij huurde een appartement te Ossu, Accra en jullie hadden nog steeds een homoseksuele relatie met elkaar. Wanneer u op 2 maart 2013, na samen naar het strand te zijn geweest, elkaar knuffelden, kusten en afscheid namen in de taxi, werd u op weg naar huis gebrutaliseerd door een groep moslimjongeren. Enkele mensen schoten u te hulp en brachten u thuis bij uw neef te Nima. U belde na een tweetal uren Bogvat op, en jullie spraken af dat u naar hem zou komen te Ossu. De volgende dag belde uw neef u bij Bogvat op om u te zeggen dat er hem een brief was bezorgd, waarin u met de dood wordt bedreigd, omwille van uw homoseksualiteit. Er was ook een journalist bij uw neef langs geweest, die van de aanval op u gehoord had, en u wilde interviewen om een artikel te schrijven over het incident. U weigerde uit schrik om persoonlijk naar deze journalist toe te gaan, maar u gaf wel een telefonisch interview met hem. Op 8 maart 2013 verscheen het artikel over de aanval op u door een groep moslimjongeren, in de krant 'The Moment'. Uw partner Bogvat realiseerde zich de ernst van de problemen, en organiseerde uw vlucht, samen met hem, naar België. U verliet Ghana op 21 maart 2013 en kwam aan te België op 22 maart 2013. Nadat u enkele dagen bij Bogvat had verbleven, wou Bogvat dat u seks had met een vriend van hem, hetgeen u weigerde. Nadat jullie ruzie maakten hierover, verliet u het huis van Bogvat op 27 maart 2013. Bij het weggaan vergat u het paspoort mee te nemen waarmee u naar België reisde. U wist niet waar u was, u weet niet waar Bogvat woont, en u kwam uiteindelijk iemand tegen aan wie u uw problemen uitlegde. Deze legde u uit waar u uw problemen kon komen uitleggen. U vroeg asiel aan bij de Belgische asielinstanties op 27 maart 2013.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een 'gegronde vrees voor vervolging', zoals bedoeld in de Conventie van Genève, of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade', zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, niet aannemelijk heeft gemaakt.

Er dient immers vastgesteld dat u, doorheen het geheel van de verklaringen die u aflegde, uw door u geopperde homoseksuele geaardheid, niet aannemelijk heeft kunnen maken.

Gevraagd op welke leeftijd u voor het eerst opmerkte dat u zich tot mannen aangetrokken voelde, antwoordde op 15-jarige leeftijd (zie gehoorverslag CGVS, p. 9). Gevraagd hoe u dat opmerkte, antwoordde u dat u in 2002 schoolliep in een kostschool, en steeds erecties kreeg wanneer u de andere jongens waarmee u ging baden naakt zag (zie gehoorverslag CGVS, p.9-10). **U voegde eraan toe dat u besepte dat er iets mis was**, en vertelde dat u dan uw eerste lief Nicolas leerde kennen die op dezelfde school zat (zie gehoorverslag CGVS, p. 10). Gevraagd of u, voordat u een relatie begon met Nicolas, reeds besepte dat u homo was, antwoordde u zich dat niet te hebben gerealiseerd tot uw leraar wetenschap in het jaar 2003 in de klas uitlegde wat homoseksualiteit is. Gevraagd of u voordien dan niet besepte dat u een homoseksuele affaire had, antwoordde u **dat u dacht dat het iets normaals was**. Gevraagd hoe u zich er bij voelde en wat er door u heen ging, wanneer u vernam dat hetgeen u deed, homoseksualiteit betreft, antwoordde u **dat u zich realiseerde dat het 'ok' was, u het als iets normaals zag, en het al een jaar deed. U voegde eraan toe dat jullie het moesten verstoppen**. Gevraagd of u, wanneer uw leraar vertelde over homoseksualiteit, besepte dat homoseksualiteit niet wordt aanvaard in Ghana, antwoordde u dat u dat wist. U verklaarde dat uw leraar ook uitlegde dat homoseksualiteit wettelijk niet toegelaten is, en ook verboden is volgens de tradities en gebruiken (zie gehoorverslag CGVS, p. 11). Gevraagd of u er lang over deed om, voor uzelf, te aanvaarden dat u homoseksueel bent, **antwoordde u ontkennend en voegde u eraan toe dat het niet lang duurde**. Gevraagd of u ooit twijfels had bij uw gevoelens, of u zich ooit verward voelde door de gevoelens die u ervoer, antwoordde u, **zonder meer, ontkennend**. Gevraagd of u er moeite mee had om het te aanvaarden, antwoordde u **dat het niet erg was, u er al mee begonnen was, u het als iets normaals zag en jullie er ok mee waren**. Geconfronteerd met uw verklaring dat uw leraar u toch zei dat het absoluut verboden was, beaamt u enkel. Gevraagd hoe u zich daar dan bij voelde, **antwoordde u dat u zich er slecht bij voelde, het over uw seksuele voorkeur ging, maar dat het niet toegelaten was**. U verklaarde eveneens dat jullie het moesten **verbergen** en u **bang** was omdat het tegen de regels van de school was (zie gehoorverslag CGVS, p. 10). Gevraagd of er soms over homoseksualiteit werd gesproken in uw omgeving, antwoordde u ontkennend (zie gehoorverslag CGVS, p. 14). Gevraagd of erover werd gesproken, nadat de leraar het in klas uitgelegd had, antwoordde u bevestigend, en voegde u eraan toe dat er toen een klasdiscussie was en jullie erover praatten. Gevraagd wat er werd gezegd, antwoordde u dat ze zeiden dat het [homoseksualiteit] niet goed was, dat noch de maatschappelijke normen, noch de grondwet het aanvaarden, en het niet goed was. Gevraagd of u iets zei in deze discussie, antwoordde u dat u niets zei, opdat ze u er niet van zouden verdenken homoseksueel te zijn. Gevraagd of u, nadat uw leraar u vertelde over homoseksualiteit, daar

dan over heeft gesproken samen met Nicolas, antwoordde u bevestigend, en verklaarde u, eerder beknopt, dat u hem zei dat uw leraar u vertelde dat homoseksualiteit niet toegelaten is, en Nicolas u zei dat het geen probleem was en niemand het zou weten als jullie het in het geheim deden (zie gehoorverslag CGVS, p. 11). **In een poging om verder te peilen naar dit gesprek, gezien dit een belangrijk moment in uw leven geweest moet zijn – u verklaarde immers er zich slecht bij te hebben gevoeld wanneer u vernam dat homoseksualiteit verboden is, en dat u reeds in de klasdiscussie die volgde op de uitleg die uw leraar gaf over homoseksualiteit (het moment waarop u begreep wat homoseksualiteit is, dat u ook zelf homoseksueel bent, en dat dit niet, maatschappelijk noch wettelijk, aanvaard wordt in Ghana) met opzet niets bijdroeg aan de discussie, uit de vrees dat men u mogelijks van homoseksualiteit zou kunnen verdenken – gevraagd wat u vond wanneer Nicolas u zei dat het geen probleem was, gezien u besepte dat de Ghanese maatschappij jullie relatie niet zou aanvaarden, antwoordde u, weinig verhelderend en, zoals doorheen het geheel van de door u afgelegde verklaringen, bijzonder beknopt, dat het niet leuk was, het uw keuze was en u het als normaal aanvoelt dat u op kerels valt (zie gehoorverslag CGVS, p. 12).** Geconfronteerd met de vaststelling dat u niettemin te midden een maatschappij leefde die tegen u was, u wist dat u het steeds verborgen zou moeten houden, en zoiets toch een moeilijk leven moet zijn, antwoordde u vaagweg en bijzonder beknopt, dat het een **normaal** gevoel is, u weet dat er risico's bij komen kijken, maar u er niets aan kunt veranderen. Gevraagd hoe u dan uw toekomst zag in een land als Ghana, nadat u besepte homoseksueel te zijn, antwoordde u **dat het voor u persoonlijk zoiets is als het aangaan van een uitdaging, en de gemeenschap moet aanvaarden dat homo's ook rechten hebben.** U gevraagd hoe u omging met het besef dat er in de Ghanese maatschappij doorgaans van een man verwacht wordt dat een man trouwt en kinderen krijgt, antwoordde u **dat het 'ok' was voor u, en u steeds een kind zou kunnen adopteren** wanneer u niet trouwt en kinderen krijgt. **Nogmaals pogend te peilen naar een teken van reflectie omtrent hetgeen u doormaakte, en naar doorleefde ervaringen, betreffende de bewustwording van uw homoseksualiteit en uw gevoelens bij het besef dat de maatschappij waarin u leefde homoseksualiteit absoluut niet aanvaardde, gevraagd hoe u zich voelde wanneer u besepte homoseksueel te zijn – en door de protection officer die u hoorde aangemoedigd om, hoewel het een moeilijke vraag is en over dergelijke zaken tijd gaat, toch te proberen om uit te leggen hoe u zich voelde en wat er in u omging, antwoordde u dat u, nadat u het zich realiseerde na de les van uw leraar, u dacht dat het normaal was, u een normaal gevoel had, en het enkel risico's meebrengt. U voegde eraan toe dat u het goed aanvoelde en het goed voelde voor u – hetgeen nogal weinig coherent is met uw eerdere verklaringen, namelijk dat u er zich slecht bij voelde nadat u vernam van uw leraar dat homoseksualiteit verboden was, u uit schrik niets bijdroeg aan de klasdiscussie die erop volgde, en u bang was en het verborgen moest houden. Nogmaals gevraagd hoe u zich voelde nadat u voor het eerst, door de uitleg van uw leraar, begreep dat u homoseksueel bent, antwoordde u dat u zich normaal voelde en het ok was voor u (zie gehoorverslag CGVS, p. 14).** Gevraagd of u uw gevoelens voor mannen, die u reeds ervoer voordat u samen was met Nicolas, reeds lang had, antwoordde u bevestigend en verklaarde u dat u steeds een erectie kreeg in de badkamer wanneer iedereen naakt was (zie gehoorverslag CGVS, p. 12). Gevraagd wat u dan dacht, antwoordde u dat u zich aangetrokken voelde tot hen, en **u dacht dat het niets was**, en u verklaarde verder dat u **deze gevoelens normaal vond**, daar u dacht dat het kwam omdat u in de overgang tussen puberteit en volwassenheid was (zie gehoorverslag CGVS, p. 13) – **een verklaring die manifest tegenstrijdig is met uw verklaring** eerder tijdens het gehoor op het CGVS, namelijk **dat u toen besepte dat er iets mis was** (zie gehoorverslag CGVS, p. 10). Gevraagd wat u over de verwachtingen en opvattingen van uw familie over homo's dacht, toen u ontdekte dat u homoseksueel bent, antwoordde u, herhalend en geen enkele blijk van doorleefde ervaringen gevend, **dat het gewoon normaal was, en dat u zich net als anderen aangetrokken voelt maar u zich tot hetzelfde geslacht aangetrokken voelt** (zie gehoorverslag CGVS, p. 15). U bevestigend dat het dan wel begrijpelijk is dat u zich aangetrokken voelt, maar u geconfronteerd met de vaststelling dat u besepte dat u aangetrokken was tot hetzelfde geslacht als u én dat dat absoluut niet aanvaard wordt in Ghana, u alleen zat met die gevoelens, de maatschappij rondom u u als outcast bestempelt, dat dat alles beseffen toch niet leuk moet zijn, en nogmaals gevraagd wat er allemaal in u omging, antwoordde u – zonder meer en simpelweg – dat u het kon verbergen en u er zo mee omging. **Dat u 'er mee omging door het te verbergen'; is ten eerste allerminste een antwoord op de veelheid en verscheidenheid aan vragen die u gesteld werden, peilend naar uw gedachten, gevoelens, eventuele angsten of twijfels (waarvan u zelf op enkele momenten gewag maakte - zonder er daarbij verder op in te gaan), overwegingen, verwachtingen, en of anticipaties op mogelijke perspectieven van uw naasten, vrienden en familieleden; en rijmt ten tweede helemaal niet met uw verklaringen eerder tijdens het gehoor op het CGVS, namelijk dat u met uw vriend Bogvat knuffelde en kuste voordat jullie afscheid namen (zie gehoorverslag CGVS, p. 8).** Gevraagd waarom jullie precies daar, in de taxi, aan

het knuffelen en het kussen waren, antwoordde u dat het 's avonds was, jullie een goede tijd gehad hadden, en jullie elkaar wilden kussen en omhelzen voordat jullie afscheid namen (zie gehoorverslag CGVS, p. 9). Gevraagd of de taxichauffeur daarop niets zei, antwoordde u, zonder meer, ontkennend. **Gevraagd of het dan niet risicovol was om dat te doen, antwoordde u bevestigend, en voegde u eraan toe dat het een groot risico was. Gevraagd waarom u het dan deed, antwoordde u dat je die gevoelens die je als partner hebt, wilt uitdrukken. U bij monde van uw advocate – gevraagd of u dat ook publiekelijk deed met Nicolas en Bruno [uw eerdere homoseksuele partners], antwoordde u bevestigend. Gevraagd of de mensen dat dan zagen, wat jullie deden in de taxi, antwoordde u dat u het niet zeker weet. U verklaarde verder dat jullie dat normaal niet in het openbaar deden, maar wel als het een beetje verborgen is.**

Het dient vastgesteld dat het geheel aan bovenstaande verklaringen geenszins aannemelijk zijn, en getuigen van een manifest gebrek aan doorleefde ervaringen. Immers – ondanks de vele en verscheidene vragen die u gesteld werden, in een poging om te peilen naar de emoties waardoor u heen ging bij het besef homoseksueel te zijn, bij het besef dat u anders was dan de meeste andere jongens van uw leeftijd, dat uw homoseksualiteit maatschappelijk en wettelijk niet getolereerd wordt in Ghana, en dat uw klasgenoten homoseksuelen slecht vonden, en om te peilen naar de gedachten, gevoelens, eventuele angsten of twijfels, overwegingen, verwachtingen, anticipaties op mogelijke perspectieven van uw naasten, vrienden en familieleden, of gesprekken met uw toenmalige partner – komt u telkens niet verder dan vage, niet doorleefde, algemene en, op sommige punten, volslagen incoherente verklaringen die allerminst getuigen van doorleefde ervaringen en geenszins weten te overtuigen. Immers, dat u uw homoseksualiteit – die manifest afwijkend is van uw directe leefomgeving, en normalerwijze aanleiding geeft tot enige introspectie gepaard met gemengde gevoelens en twijfels – zowat meteen eenduidig positief ervaren zou hebben als iets dat 'normaal' is, waar u verder niet veel aan dacht omdat u het toch zou kunnen verbergen, zonder stil te staan bij de gevoelens die u ervoer en waarvan u wist dat ze afweken van de sociale norm, doet fundamenteel afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u geopperde homoseksuele geaardheid. Uw onvermogen om blijk te geven van enige reflectie omtrent de situatie waarin u zich bevond – homo-zijnde in Ghana – of te getuigen van wat u dacht en wat door u heen ging (negatieve dan wel positieve gevoelens), en uw steeds uiterst beknopte uitleg dat het normaal was en het goed was voor u, is een danig simpele en allerminst doorleefde weergave van de complexe realiteit waarmee een homoseksueel, opgroeiend en levend in een homofobe maatschappij als de Ghanese, geconfronteerd wordt bij de bewustwording van de eigen seksuele geaardheid, en de manifest vijandige perceptie ervan door de burgerlijke maatschappij. Hoewel soms geopperd wordt dat een verschillende culturele achtergrond, aanleiding kan geven tot een verschillende ervaring van de bewustwording en beleving van homoseksualiteit, dient vastgesteld dat u überhaupt geen enkele blijk geeft van het nadenken over, het omgaan met, en het ervaren van nog maar een enkele gedachte, overweging of gevoel bij het feit dat u homoseksueel bent – cultureel bepaald of niet – dit alles te midden van een maatschappij die manifest vijandig staat ten aanzien van homoseksualiteit. Immers, hoewel een verschillende culturele achtergrond aanleiding zou kunnen geven tot een verschillende wijze van beleving van de (ontluikende) homoseksualiteit, en een verschillende manier van omgaan met het feit als homoseksueel te leven in een homofobe maatschappij als de Ghanese, dient vastgesteld dat uit uw verklaringen eenduidig af te leiden valt dat u zich bij de ontdekking, en het ontluikende besef van uw homoseksuele geaardheid, helemaal geen vragen stelde, u dit prompt aanvaardde en normaal vond, en u – ondanks de vele pogingen om hiernaar te peilen – geen enkele blijk geeft van (werkelijke en doorleefde) ervaringen. Uw verklaringen geven dan ook geen blijk van een andere (cultureel bepaalde) manier van beleving van de eigen geaardheid, maar duiden enkel op een volledig en manifest gebrek aan doorleefde ervaringen.

Het geheel aan bovenstaande vaststellingen indachtig, kan er geenszins geloof gehecht worden aan de door u voorgehouden homoseksuele geaardheid.

Voorts dient opgemerkt dat u meerdere verklaringen aflegde die afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van de door u voorgehouden homoseksuele relaties, afgezien van het feit dat de hierboven reeds vastgestelde volkomen ongeloofwaardigheid van uw verklaringen homoseksueel te zijn, bij voorbaat reeds ernstig en fundamenteel afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van deze, door u geopperde, homoseksuele relatie.

Uw verklaarde dat uw partner Bogvat (V.C.) zakenman is, maar gevraagd wat hij dan precies deed, antwoordde u het niet te weten (zie gehoorverslag CGVS, p. 5 en 21). Gevraagd of u hem ooit vroeg waarin zijn zaken precies bestonden, antwoordde u dat niet gevraagd te hebben (zie gehoorverslag CGVS, p. 21). Gevraagd waarom u dat niet vroeg, antwoordde u dat hij gewoon zei dat hij een zakenman is, en u het op gepaste tijde wel zou weten. Nogmaals gevraagd of u dan nooit vroeg wat hij precies deed, antwoordde u ontkennend en herhaalde u opnieuw vaagweg dat hij het op gepaste tijde wel zou zeggen (zie gehoorverslag CGVS, p. 22). Gevraagd wat Bogvat als werk deed, voordat hij naar Accra kwam in juli 2012, antwoordde u het niet te weten (zie gehoorverslag CGVS, p. 24).

Gevraagd wat Bogvat van plan was, wanneer hij terugkwam naar Ghana in februari 2013, en of hij al dan niet in Ghana zou blijven, antwoordde u, weinig verhelderend, dat hij toen een appartement huurde in Ossu te Accra (zie gehoorverslag CGVS, p. 22). Gevraagd voor hoe lang hij dat appartement dan huurde, antwoordde u het niet te weten. Gevraagd hoe lang hij plande te blijven, antwoordde u opnieuw het niet te weten. Gevraagd of u dat dan niet wou weten, antwoordde u, weinig overtuigend dat hij het u nog niet wou zeggen, voegde u er weinigzeggend en herhalend aan toe, dat u wachtte op de gepast tijd. **Uw onwetendheid betreffende Bogvat zijn activiteiten, en betreffende de tijd die hij samen met u in Ghana zou kunnen spenderen – een gegeven dat toch wel niet onbelangrijk is in een relatie waarbij een van de partners vaak of meestal in het buitenland is – bevestigen enkel het hierboven reeds vastgestelde volkomen ongeloofwaardig karakter van uw verklaringen homoseksueel te zijn, en een homoseksuele liefdesrelatie te hebben onderhouden.** Ook wat betreft uw antwoorden op de vragen die u gesteld werden, peilend naar uw activiteiten met Bruno en Bogvat (uw laatste twee homoseksuele partners), en hun interesses en hobby's, zijn vaag en geven geenszins blijk van doorleefde ervaringen als verliefd koppel. Zo verklaarde u, gevraagd of u weet te vertellen over uw relatie met Bruno – een open vraag die u toelaat vrijuit te spreken over, en herinneringen op te halen aan, uw twee jaren durende relatie met hem – antwoordde u slechts dat het een goeie relatie was, jullie **vaak uitgingen in de nachtclub, hij ervan hield voetbal te spelen, en jullie vaak pizza gingen eten** (zie gehoorverslag CGVS, p. 17). Gevraagd welke herinnering u het meest van al bijbleef van uw relatie met hem, antwoordde u dat u zich een goed moment herinnert, namelijk wanneer jullie **samen uitgingen om te dansen**. Gevraagd naar uw eerste twee maanden samen met uw partner Bogvat, antwoordde u dat jullie een goeie tijd hadden samen (zie gehoorverslag CGVS, p. 21). U opnieuw uitnodigend vrijuit over deze periode te vertellen, antwoordde u slechts dat het **vol plezier was, jullie gingen feesten, samen uit gingen eten, en hij ervan hield voetbal te spelen**. U voegde eraan toe dat jullie ook samen voetbalspelletjes speelden op de pc, en hij graag films zag. Gevraagd welke interesses of hobby's hij allemaal had, antwoordde u dat hij naar films keek, jullie samen spelletjes speelden en hij van feesten hield. **Het dient opgemerkt dat u de open vragen die u werden gesteld, u aanmoedigend vrijuit over uw relaties te praten, steeds slechts zeer vaag en beknopt weet te beantwoorden met een loutere opsomming van eerder 'vrienden'-activiteiten, en u nagenoeg hetzelfde vertelt wanneer u gevraagd werd vrijuit te praten over enerzijds uw relatie met Bruno, en anderzijds uw relatie met Bogvat. Het onvermogen te vertellen over concrete gebeurtenissen, of concrete herinneringen (eigen aan een liefdesrelatie) op te halen die u bijbleven, bevestigen enkel het hierboven reeds vastgestelde volkomen ongeloofwaardig karakter van uw verklaringen homoseksueel te zijn, en een homoseksuele liefdesrelatie te hebben onderhouden.**

Tot slot dient vastgesteld dat uw verklaringen betreffende uw reisweg naar België, geenszins geloofwaardig geacht worden.

U verklaarde dat Bogvat de paspoorten bij zich had wanneer jullie reisden (zie gehoorverslag CGVS, p. 26). Gevraagd of u niet zelf uw paspoort moet bij hebben, zoals bij controles in de luchtaven, antwoordde u ontkennend en voegde u eraan toe dat hij het toonde. Ter bevestiging gevraagd of hij dan uw paspoort toonde wanneer er paspoortcontrole was, antwoordde u bevestigend. Gevraagd of u bij aankomst in Brussel dan niet zelf uw paspoort moest tonen aan de grenscontrole, antwoordde u ontkennend. **Uit de beschikbare informatie (toegevoegd aan het administratieve dossier), blijkt evenwel dat iedere persoon, bij aankomst in de luchthaven Brussel Nationaal, individueel aan een grenscontrole van de identiteitsdocumenten onderworpen wordt. Uw verklaringen wat betreft de door u ondergane grenscontrole van identiteitsdocumenten bij aankomst in België, doet dan ook fundamenteel afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen betreffende de manier waarop u naar België zou zijn gereisd.**

Gegeven het geheel aan bovenstaande vaststellingen, kan er geen geloof gehecht worden aan de door u voorgehouden homoseksuele geaardheid en de door u geopperde homoseksuele relaties met Nicolas, Bruno en Bogvat. Er kan derhalve evenmin enig geloof gehecht worden aan de door u geopperde vervolgingsfeiten, en u heeft dan ook niet aannemelijk kunnen maken dat in uwen hoofde een 'gegronde vrees voor vervolging', zoals bedoeld in de Conventie van Genève, in aanmerking genomen kan worden, of dat u, bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong, een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade', zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, zou lopen.

De door u, in het kader van uw asielaanvraag, neergelegde documenten, wijzigen bovenstaande vaststellingen niet. De door u neergelegde Ghanese krant 'The Moment', waarin verslag wordt gedaan van de door u geopperde vervolgingsfeiten en waarbij uw naam (foutief geschreven) vermeld wordt, is duidelijk frauduleus. Immers, naast de vaststelling dat het er duidelijk op lijkt dat de artikelkadertjes naderhand op de krant per foto shop zijn toegevoegd, staat op de eerste pagina van de krant vermeld dat het gaat om editie volume 10, nummer 24, van 8 maart tot 10 maart 2013, en op de

laatste pagina van de krant dat het gaat om editie volume 10, nummer 25 van 8 maart tot 10 maart 2013 – hetgeen het vermoedde frauduleuze karakter van de krant bevestigt. Gezien uit de objectieve informatie (toegevoegd aan het administratief dossier) blijkt dat het omkopen van journalisten in Ghana om valse artikels te schrijven, niet ongebruikelijk is, en de door u geopperde homoseksuele geaardheid helemaal niet geloofwaardig bevonden werd, kan er geen enkele authenticiteitswaarde aan dit document toegekend worden. Wat betreft de dreigbrief, die vanwege de jongerengroep die u op 2 maart 2013 aanviel, aan uw neef thuis bezorgd werd, de dag nadat u aangevallen werd en reeds verbleef te Ossu bij uw partner Bogvat (zie gehoorverslag CGVS, p. 8 en 9), dient vastgesteld dat deze brief gedateerd is van voordat u aangevallen werd, namelijk van 1 maart 2013. Afgezien van deze toch wel opmerkelijke ongerijmdheid, dient vastgesteld dat aan deze brief überhaupt geen enkele bewijswaarde toegekend kan worden, gezien het hierboven vastgestelde ongeloofwaardige karakter van het door u geopperde asielrelaas. Wat betreft de brief vanwege uw neef, kan enkel vastgesteld worden dat deze een duidelijk gesolliciteerd karakter bezit, en geen enkele bewijswaarde toegekend kan worden, gezien het hierboven vastgestelde ongeloofwaardige karakter van het door u geopperde asielrelaas.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. In een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van artikel 1 A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van artikel 48/2, 48/3 en 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: vreemdelingenwet), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM) en van artikel 4 van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004).

Verzoeker vangt aan met een uitgebreide uiteenzetting van de principes die volgens hem aan de basis liggen van de beoordeling van zijn asielaanvraag.

Volgens verzoeker zijn de motieven van de bestreden beslissing niet voldoende om zijn geloofwaardigheid blindelings in vraag te stellen aangezien deze motieven niet pertinent overkomen om de homoseksualiteit te bepalen. Er is immers geen unieke en logische manier van reageren op de ontdekking van zijn homoseksualiteit. Ieder individu beleeft deze ontdekking op een zeer persoonlijke manier. Het is onaanvaardbaar om hieromtrent een stereotype reactie te verwachten.

Verzoeker verklaarde dat de ontdekking van zijn geaardheid iets normaal was en dat hij zich realiseerde dat het “ok” was, dat hij wist dat er risico's bij komen kijken maar dat hij er niets aan kon veranderen. De door verweerder als tegenstrijdig bestempelde verklaringen kunnen niet tot de ongeloofwaardigheid van zijn verklaringen leiden omdat de ontdekking van zijn geaardheid in hoofde van verzoeker gepaard ging met verwarring. Het is dan ook normaal dat verzoeker enerzijds het gevoel had dat er iets mis was en anderzijds het als normaal achtte gezien de situatie volkomen nieuw was voor hem. Uit het gehoorverslag blijkt overigens dat verzoeker zonder schaamte vertelde over zijn seksuele belevenissen met andere jongens. De bestreden beslissing steunt volgens verzoeker op de subjectieve voornemens van de interviewer.

Betreffende zijn homoseksuele relaties gaat verweerder volgens verzoeker opnieuw uit van stereotype homoseksuele relaties. Niet elke homoseksuele relatie is immers een liefdesrelatie: vaak zijn ze seksueel gericht waardoor verzoekers verklaringen ook seksueel zijn. Hoewel verzoeker verklaarde wel degelijk een liefdesrelatie met Bogvat te hebben gehad, houdt verweerder geen rekening met het feit dat verzoeker Bogvat pas in juli 2012 leerde kennen. Bogvat woonde bovendien niet permanent in Ghana. Het is dan ook niet redelijk verzoekers verklaringen ongeloofwaardig te bevinden.

Onder verwijzing naar het reisadvies voor Ghana van de Belgische diplomatie en een rapport van Amnesty International wijst verzoeker erop dat een asielaanvraag gebaseerd op de seksuele geaardheid binnen het toepassingsgebied van de vluchtelingenstatus valt onder “lid van een sociale groep”. In casu werd verzoeker gebrutaliseerd door een groep moslimjongeren wanneer hij van het

strand terugkwam met zijn vriend Bogvat. Verzoeker kan tegen dit soort willekeurig en discriminatoir geweld geen bescherming krijgen van de Ghanese overheid.

Onder verwijzing naar een beslissing van de Nederlandse Raad van State tot het stellen van een prejudiciële vraag aan het Hof van Justitie van de Europese Unie wijst verzoeker op de problematiek van de bepaling van de homoseksualiteit. Verzoeker meent dat de uitspraak in onderhavige zaak moet worden opgeschort tot op het moment dat het Hof van Justitie van de Europese Unie uitspraak heeft gedaan over de prejudiciële vraag van de Nederlandse Raad van State.

Volgens verzoeker dringen zich verdere onderzoeksdaden op om zijn seksuele geaardheid te bepalen, al weet hij niet op welke wijze dit objectief kan plaatsvinden: een nieuw grondig gehoor over de actuele homoseksualiteit door een andere interviewer (zonder voornemens). Betreffende verzoekers actuele seksuele geaardheid werd er nauwelijks iets gevraagd en is amper iets terug te vinden in de bestreden beslissing. De interviewer vroeg enkel: “*en hier in België, al andere homo's ontmoet?*” en “*en in België, al naar feestjes of cafés voor homo's geweest?*”, hetgeen niet voldoende is om verzoekers seksuele geaardheid te achterhalen. Deze onderzoeksdaden zijn noodzakelijk om te bepalen of verzoeker in aanmerking komt als “*réfugié sur place*” of voor subsidiaire bescherming. Een vernietiging van de bestreden beslissing dringt zich dan ook op.

2.1.2. Verzoeker voegt volgende stukken toe aan zijn verzoekschrift: het reisadvies voor Ghana van de Belgische diplomatie (stuk 3), het “Annual report 2013” over Ghana van Amnesty International (stuk 4) en de beslissing van de Nederlandse Raad van State van 30 maart 2013 (stuk 5).

2.2.1. Artikel 48/2 van de vreemdelingenwet bepaalt op louter algemene wijze welke vreemdelingen als vluchteling, dan wel als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming, kunnen worden erkend. De schending van dit algemeen geformuleerde artikel wordt niet dienstig aangevoerd.

2.2.2. Waar verzoeker de schending van artikel 4 van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 aanvoert, dient te worden vastgesteld dat richtlijnen geen directe werking hebben. Een richtlijn kan wel directe werking hebben in de Belgische rechtsorde wanneer de omzettingstermijn voor de betrokken richtlijn is verstreken en indien zij duidelijke en onvoorwaardelijke bepalingen bevat die geen verdere substantiële interne uitvoeringsmaatregel door de communautaire of nationale overheden behoeven om het gewild effect op nuttige wijze te bereiken. De omzettingstermijn van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 verstreek blijkens artikel 38 van deze richtlijn op 10 oktober 2006, datum waarop deze ook effectief in Belgisch recht werd omgezet. De schending ervan wordt niet dienstig aangevoerd.

2.2.3. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, *Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights*, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, 3.7).

Artikel 3 EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de voormelde wet van 15 december 1980 (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

De toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus maakt integraal deel uit van onderhavig arrest, zodat een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM niet aan de orde is.

2.2.4. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het

feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.5. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.6. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.3.1. Waar verzoeker stelt dat er geen unieke en logische manier is van reageren op de ontdekking van zijn homoseksualiteit, dat ieder individu deze ontdekking op een zeer persoonlijke manier beleeft en dat geen stereotype reactie mag verwacht worden omtrent deze ontdekking, dient opgemerkt dat enerzijds uit een lezing van het gehoorverslag blijkt dat verzoeker meermaals de kans werd gegeven om zijn persoonlijke gevoelens en overtuigingen duidelijk te maken, maar dat anderzijds verzoekers verklaringen gekaderd moeten worden binnen de maatschappelijke context waarin zij zouden hebben plaatsgevonden, *in casu* de homofobe samenleving in Ghana. Verzoekers gevoelens bij de ontdekking van zijn homoseksualiteit, hoewel zeer persoonlijk en intiem, kunnen immers niet los gezien worden van de homofobe context waarin hij deze gevoelens beleefd zou hebben. Er kan dan ook verwacht worden dat verzoeker aan de hand van doorleefde verklaringen aantoont hoe de wisselwerking tussen zijn homoseksualiteit en de homofobe Ghanese samenleving tot uiting kwam. In het licht van het voorgaande ziet de Raad niet in waarom hij zou moeten wachten op de uitspraak door het Hof van Justitie van de Europese Unie over de prejudiciële vraag die de Nederlandse Raad van State stelde.

Verder brengt verzoeker geen concrete gegevens aan waaruit blijkt dat het CGVS bevooroordeeld zou zijn geweest of dat zijn asielaanvraag niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het CGVS onpartijdig en hebben deze geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van de kandidaat-vluchteling. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit.

Waar verzoeker meent dat door de commissaris-generaal niet voldoende onderzoek werd gedaan naar zijn "actuele homoseksualiteit", dient opgemerkt dat verzoeker zelf actuele informatie over zijn homoseksualiteit kon bijbrengen, doch nagelaten heeft dit te doen. Immers, van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt.

Waar verzoeker stelt dat homoseksuele relaties vaak seksueel gericht zijn en niet steeds tevens een liefdesrelatie zijn, dient opgemerkt dat verzoeker tijdens zijn gehoor op het CGVS verklaarde dat hij met Bogvat niet enkel een seksuele maar tevens een echte liefdesrelatie had en dat hij van hem hield (gehoorverslag CGVS, p. 22 en 25), hetgeen verzoeker ook toegeeft in zijn verzoekschrift. Aangezien verzoeker een relatie had met Bogvat van juli 2012 tot maart 2013 en hij met hem naar België reisde, kan van verzoeker verwacht worden dat hij op een doorleefde manier over zijn relatie met Bogvat vertelt. Zo kan verwacht worden dat verzoeker meer weet te vertellen over Bogvat's professionele activiteiten dan dat het een zakenman is en dat hij een moment afwachtte om er meer over te vragen.

(gehoorverslag CGVS, p. 21), alsook dat verzoeker beter op de hoogte is over Bogvat's toekomstplannen wanneer die in februari 2013 naar Ghana terugkeerde (gehoorverslag CGVS, p. 22). Tevens kan verwacht worden dat verzoeker meer kan vertellen over Bogvat's hobby's en activiteiten die zij samen ondernamen dan enkel voetbalspelletjes spelen op de computer, uitgaan, feesten en eten en drinken (gehoorverslag CGVS, p. 21), te meer daar door de *protection officer* zeer open vragen werden gesteld die verzoeker de kans gaven gedetailleerde en doorleefde verklaringen af te leggen.

Er dient bovendien te worden opgemerkt dat verzoeker geen verweer voert tegen de vaststellingen in de bestreden beslissing omtrent zijn vermeende relatie met Bruno. Deze vaststellingen liggen echter in dezelfde lijn als die aangaande zijn vermeende relatie met Bogvat.

Voor het overige komt verzoeker niet verder dan het herhalen van reeds eerder afgelegde verklaringen, het opwerpen van losse beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, hetgeen de motieven van de bestreden beslissing niet kan weerleggen. De bestreden beslissing weigert aan verzoeker de vluchtelingenstatus toe te kennen omdat (i) verzoeker – ondanks de vele en verscheidene vragen die hem gesteld werden, in een poging om te peilen naar de emoties waar hij doorheen ging bij het besef homoseksueel te zijn, bij het besef dat hij anders was dan de meeste andere jongens van zijn leeftijd, dat zijn homoseksualiteit maatschappelijk en wettelijk niet getolereerd wordt in Ghana, en dat zijn klasgenoten homoseksuelen slecht vonden, en om te peilen naar de gedachten, gevoelens, eventuele angsten of twijfels, overwegingen, verwachtingen, anticipaties op mogelijke perspectieven van zijn naasten, vrienden en familieleden, of gesprekken met zijn toenmalige partner – telkens niet verder komt dan vage, niet doorleefde, algemene en, op sommige punten, volslagen incoherente verklaringen die allerminst getuigen van doorleefde ervaringen en geenszins weten te overtuigen, (ii) verzoeker – gelet op het weinig doorleefde karakter van zijn verklaringen – niet aannemelijk maakt dat hij een homoseksuele relatie heeft gehad met Nicolas, Bruno of Bogvat, (iii) verzoekers verklaringen over de manier waarop hij naar België is gereisd, niet geloofwaardig zijn. Deze motieven zijn pertinent en correct, vinden steun in het administratief dossier en worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

De vaststellingen inzake de door verzoeker neergelegde documenten worden niet weerlegd, derhalve blijven deze onverminderd overeind.

Verder dient opgemerkt dat aanvaard wordt dat homoseksuelen kunnen “behoren tot een bepaalde sociale groep” in zin van de definitie van vluchteling in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoeker maakt echter zijn homoseksuele geaardheid niet aannemelijk. Derhalve is de door hem bijgebrachte landeninformatie niet nuttig.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3.2. Gelet op de hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn relaas en de elementen in het dossier toont verzoeker niet aan dat er in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen oktober tweeduizend dertien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS